

Kapitola 13

<https://lamolamy.cz/13-pomeranc.m4a>

Modrá šla na jistotu k domečku blízko jasanového háje, kde bydlel mladý jelen. Lamy cupitaly za ní.

Stačilo pár otázek a jelen přiznal barvu. Celou tu dobu šel za lamami. Noční vloupání do stanu, pročtení deníku i útok pomeranči, to byla jeho práce.

„Ale proč to všechno?“ nechápala fialová. Jelen se neměl k odpovědi, hypnotizovaně pozoroval svá kopyta. Modrá lama se smála. „Tak to vybal.“

„No... fialová lamo, ty se mi... hele vidíš... já mám... totiž, já tebe... myslel jsem si, že...“

„Je zamilovaný až po parohy,“ řekla modrá lama. „Pomeranče jsou tvoje oblíbené jídlo. Asi to vyčetl v tvém deníku.“

„To četl můj deník, aby zjistil, co ráda jím?“ kroutila hlavou fialová.

„Spíš bych řekla, že chtěl vědět, jestli o něm něco pěkného nepíšeš,“ ušklíbala se modrá.

„Škoda, že nečetl můj deník, mohl přihodit i nějakou meruňku. Ty zase ráda já,“ přemýšlela oranžová. Naopak zelená zuřila: „Já ho roztrhnu...!“

„Ale počkej,“ řekla modrá, „ještě je tady jedna maličkost. Tomuto mladému pánovi vděčíme za své holé životy. Kdo myslíte, že v noci zneškodnil tu hadí smečku, co nám šla po krku?“

Lamy si prohlížely svého zachránce. Samým studem už vyhrabal kopýtkem do země pěkně hlubokou díru, že by mohl zasadit růže.

„Já jenom... nechtěla bys, fialová, teda až se vrátíte z toho vejletu se žabákem... nechtěla bys třeba se mnou na večeri?“

Lamy se dívaly na fialovou. „To je cringe,“ vydechla fialová. „No tak dobře, no, půjdu. Počkej teda na mě.“

Lamy se žabákem se vydaly směrem do kopců. Oranžová se nemohla přestat smát. „Tak co, máme strojit veselku?“ zajíkala se.

„Na Mýtinderu vždy zvířatům kladu na srdce: dejte svému nápadníkovi šanci, zkuste s ním jedno rande a uvidíte, jak se vybarví,“ řekla fialová důstojně. „Zachránil nám život, tak úplný všivák to nebude. Ale svoji večeri si zaplatím pěkně sama.“